

Hồi 27

Hết Mây Trời Sáng

Trần Gia Lân ra khỏi nhà, nhắm hướng cũ chạy tới, hấn cảm thấy trong người mệt mỏi vô cùng, hình như không còn chút sức lực nho nhỏ nào cất bước nữa.

Hấn tự hỏi rằng: “Đào Ngọc Phương đã cự tuyệt gặp mình vài lần, xem như tình dứt nghĩa tuyệt, tại sao mình không chịu buông tay? Cho dù có gặp mặt thì biết nói gì bây giờ? Yêu cầu nàng hồi tâm chuyển ý chẳng?”

Khi một người đánh mất hy vọng sự sống, hành vi thường trở nên kỳ quặc cũng chẳng có gì là lạ hết.

Hấn nghĩ rằng mình vốn xuất thân từ dân đánh cá, bây giờ hãy hoàn lại bản lai diện mục trở về bờ hồ quê cũ cho rồi, Ngọc Lân được xem như là một hiện vật thực tế của giấc mộng đẹp này đã lưu lại.

oOo

Đào Ngọc Phương đứng trong bóng tối âm thầm đưa tiễn tình lang rời khỏi, cõi lòng nàng đã tan nát hết.

Bóng người của Trần Gia Lân từ từ biến mất, nàng quay người chạy trở vào nhà nhảy vào lòng lão nhân buông tiếng khóc thật thương tâm. Lão nhân mù lòa lấy tay khẽ vuốt ve mái tóc mây của nàng, mặt mày ủ rũ nói:

- Này nha đầu, rốt cuộc việc gì đã xảy ra vậy, cha đã hồ đồ chẳng hiểu gì hết...

Đào Ngọc Phương thoát nghe lão nói thế, càng cất tiếng khóc thương tâm hơn nữa, lão nhân đành im bất cứ để nàng khóc cho đã. Một hồi thật lâu, nàng mới nín khóc ngừng gương mặt đầy nước mắt lên nói:

- Thưa cha, con... không thể hội ngộ với chàng nữa!

Lão nhân mù lòa thở phào một cái nói:

- Rốt cuộc việc gì đã xảy ra vậy? Hắn đến đây thì con lánh mặt không chịu gặp hắn, khi hắn đi rồi thì con lại khóc thương tâm như thế, này nha đầu, chắc con giấu cha điều gì thì phải?

Đào Ngọc Phương rời khỏi vòng tay lão nhân mù lòa, uể oải ngồi trên chiếc ghế gỗ nghiêng rặng nhủ thầm: "Ta nên làm sao bây giờ, ta đã làm khổ một thanh niên, chẳng lẽ bây giờ lại làm khổ một lão nhân nữa sao? Ta nên làm sao đây? Liệu lão nhân gia người có chịu nổi đả kích này không?"

Lão nhân mù lòa cất giọng ôn tồn nói:

- Ngọc Phương, sao con lại im bật đi?

Đào Ngọc Phương sực nảy ra một cách, chỉ bằng dịp này nói cho lão nhân gia người hay, kéo lúc sự việc bất hạnh xảy ra tới nơi, không kịp ứng phó, thế rồi nàng nghiêng rặng, nói:

- Thưa cha, quả thật con đã giấu giếm cha mọi việc...

Lão nhân mù lòa nói:

- Việc gì con cứ nói đi?

Đào Ngọc Phương lấy hết can đảm nói:

- Lần trước con nhảy sông tự tử được người cứu thoát, đã nói dối với cha rằng vì báo ân con đã thay chàng ngư lang nọ chăm sóc người mẹ già bệnh nặng, thực ra... không phải thế, chàng là một cô nhi, chẳng hề có cha mẹ, đồng thời con và chàng...

Lão nhân mù lòa trợn ngược đôi mắt trắng dã lên nói:

- Con và hắn thế nào?

Đào Ngọc Phương nghiêng rặng mím môi, nói:

- Con và chàng đã chung sống hai năm, đồng thời sinh hạ một nam hài nhi...

Lão nhân mù lòa nói giọng xúc động:

- Nói vậy hai người là vợ chồng với nhau rồi?

Đào Ngọc Phương khẽ gật đầu nói:

- Vâng, xin cha tha thứ cho đứa con bất hiếu này.

Lão nhân mù lòa xúc động đến đổi toàn thân cứ run lẩy bẩy không dừng, một hồi thật lâu, lão mới cảm khái thở dài một tiếng nói:

- Đành chịu vậy, gạo đã nấu thành cơm, cha biết nói gì bây giờ, ai bảo cha là một kẻ mù lòa, và cũng tại con xấu số nên mới có một người mẹ không còn nhân tính ấy. À! Nha đầu, chẳng lẽ con đã quên rằng cha từng bảo cấm không được gả cho người giang hồ đó sao?

- Thưa cha, chàng không phải là người giang hồ.

- Không phải ư? Con còn dối gạt cha làm gì nữa...

Đào Ngọc Phương lắc đầu lia lịa nói:

- Thưa cha, chàng quả thật không phải, mặc dù chàng có luyện võ, nhưng không hề hành tẩu giang hồ, phen này chàng xuất giang hồ chính là để tìm con...

Lão nhân mù lòa giậm chân lia lịa nói:

- Hoang đường thật, thế tại sao lúc này con không gặp hấn đi?

Đào Ngọc Phương có nỗi khổ riêng, nàng cố để nén con bi thương nói:

- Thưa cha, con đi theo chàng thì lấy ai để thi hầu lão nhân gia người đây?

Lão nhân mù lòa bất giác nhỏ xuống hai hàng nước mắt, nói giọng run run:

- Nay Ngọc Phương, thế là con quấy rồi, con há có thể vì cha mà hy sinh cả đời hạnh phúc của con như thế, mau đuổi theo bảo hấn quay trở lại nào...

Đào Ngọc Phương khóc thút thút nói:

- Thưa cha, chàng đã đi xa rồi!

Lão nhân mù lòa lại giậm chân lia lịa nói:

- Con là người thông minh, thế mà làm việc lại hồ đồ như vậy, chẳng phải con từng nói hấn cư ngụ tại bến tây hồ Bà Dương đó sao?

Đào Ngọc Phương khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế!

- Vậy con đến đó đi!

- Thế còn cha thì sao?

- Ô! Nha đầu, người rời khỏi nhà hai năm nay, cha vẫn sống được kia mà, người chớ quan tâm cha nữa, mau đến đoàn tụ với hấn, chẳng trách gì hấn nói rằng cho đến chết cũng hận con, có điều lạ rằng hấn chẳng chịu thổ lộ tiếng nào hết...

- Vì chàng không biết lão nhân gia người là cha của con!

- Vậy thì cha có lỗi, vì lúc nãy hấn từng hỏi giữa cha và con có mối quan hệ thế nào, nhưng cha không nói.

- Thừa cha, cha còn nhớ đến Trương Đại Thẩm, người ở ngoại thành bắc môn không?

- Nhớ chứ, có gì chẳng?

- Năm ngoái con trai và con dâu bà ta chết vì bệnh trời dịch, bây giờ bà ta sống lẻ loi một mình, con muốn thỉnh bà ta đến chăm sóc cha, cha thấy thế nào?

Lão nhân mù lòa ngẩn người trong giây lát, sau đó nói:

- Chẳng biết người ta có bằng lòng không?

Đào Ngọc Phương nói:

- Để con đến hỏi ý kiến bà ta xem sao, nếu không được thì con không rời khỏi lão nhân gia người đâu.

Lão nhân mù lòa khẽ gật đầu không nói gì hết, lão nằm chiêm bao cũng không ngờ Đào Ngọc Phương đã an bài vĩnh biệt lão.

oOo

Trần Gia Lân đi lang thang như người mất hồn, đầu óc bây giờ của hấn trống rỗng, hấn không muốn suy nghĩ gì nữa.

Trước mặt hấn là một cánh rừng liễu, có hai kỵ tuần mã đang nghỉ mát dưới gốc cây liễu.

Trần Gia Lân đưa mắt liếc nhìn hai kỵ mã một cái, sau đó cất bước đi tiếp.

Thình lình ngay lúc này...

Có một bóng người từ trong cánh rừng liễu nhảy vọt tới, khẽ gọi rằng:

- Ngự Lang ca, may quá gặp được người tại đây!

Trần Gia Lân dừng bước ngược đầu lên mới hay người vừa gọi hần chính là Vũ Diễm Hoa. Bây giờ hần chẳng muốn nói chuyện với ai hết, đồng thời cũng không muốn gặp bất cứ người quen nào cả, thế nhưng hần nợ nhân tình của Vũ Diễm Hoa, không thể chẳng chào hỏi nàng, thế rồi hần khẽ gật đầu một cái, gượng cười nói:

- Vũ cô nương vẫn khỏe chứ?

Vũ Diễm Hoa thoăn thoắt bước tới cạnh chỗ hần, cười một tiếng tươi như hoa nói:

- Ngư Lang ca, hân hạnh được gặp lại chàng!

Trần Gia Lân nói:

- Nay Vũ cô nương, ta thành thật cáo lỗi với nàng về sự việc tối hôm qua.

Vũ Diễm Hoa cười tủm tỉm một tiếng nói:

- Ta chỉ vâng mệnh lệnh cấp trên, nên cực chẳng đã phải hành động như vậy, chúng ta chớ đề cập việc đã qua làm gì nữa, bây giờ chàng định đi đâu vậy?

Trần Gia Lân cười cay đắng một tiếng nói:

- Ta chuẩn bị về cố hương hành nghề đánh cá trở lại, không muốn đi theo con đường giang hồ nữa.

Nghe nói thế Vũ Diễm Hoa lấy làm ngạc nhiên hết sức, cau mày nói:

- Ngư Lang ca, việc gì đã khiến chàng phải nản lòng như thế?

Trần Gia Lân lắc đầu, ấp úng nói:

- Chẳng có chi cả, ta chỉ cảm thấy... ta không thích hợp đi con đường này.

Vũ Diễm Hoa nói:

- Chàng có một thân võ công xuất sắc như vậy, nên dương danh ở chốn võ lâm này mới phải, tại sao lại nghĩ tới sinh nhai đánh cá làm gì, như vậy chẳng phải phí phạm một thân võ công nay sao?

Đúng thế, hần từng muốn dương danh, nhưng tình hình bây giờ lại khác, sự phát triển của tình thế hoàn toàn không đúng như ý muốn của hần. Bây giờ hần không còn hào khí này nữa, hần không muốn nói về vấn đề này chút nào nữa.

- Nay Vũ cô nương, xin chào biệt cô!

Vũ Diễm Hoa ngạc nhiên hỏi:

- Ngư Lang ca, chàng không muốn xem chẳng?

Trần Gia Lân nói giọng lạnh nhạt:

- Xem cái gì vậy?

Vũ Diễm Hoa cười thần bí một tiếng nói:

- Chàng đi xuyên qua cánh rừng này, trông thấy những gì mà chàng muốn xem.

Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Ta chẳng hiểu gì cả.

Vũ Diễm Hoa làm ra vẻ thần bí nói:

- Chàng sang đó xem qua thì biết ngay, chẳng những chàng muốn xem, đồng thời chàng quyết phải xem mới được.

Trần Gia Lân đưa mắt nhìn về hướng rừng liễu một cái, nói:

- Ta nghĩ rằng chẳng có gì đáng xem cả!

Vũ Diễm Hoa cười nghiêng đầu sang một bên, nói giọng nghịch ngợm rằng:

- Có thật như thế chẳng?

Trần Gia Lân bữu môi khẽ gật đầu một cái.

Vũ Diễm Hoa nói:

- Ồ! Cả Võ Lâm Tiên Cơ người cũng chẳng muốn xem sao?

Trần Gia Lân thoát nghe nói bốn chữ Võ Lâm Tiên Cơ, tức thì khí huyết toàn thân lưu hành nhanh tốc hơn. Hắn đưa mắt chăm chăm nhìn Vũ Diễm Hoa một cái, sau đó lập tức phi thân chạy sang hướng nàng vừa chỉ ngay.

Trong rừng liễu có hai bóng người một nam một nữ đứng đầu mặt vào nhau, gã nam nhân là một công tử mặc áo gấm, còn người nữ thì có thân hình yêu kiều mềm mại, chẳng biết công tử áo gấm đang nói những câu chuyện vui gì mà nữ nhân nọ cứ cười khúc khích luôn mồm.

Hai mắt Trần Gia Lân đỏ ngầu, hắn thoát vừa đưa mắt nhìn tới trước đã nhận ra nữ nhân nọ chính là Đào Ngọc Phương, còn công tử mặc áo gấm là Quan Lạc Hiệp Thiếu chứ không còn ai nữa.

Nàng lánh mặt không gặp mình, thì ra đã có ước hẹn với tình nhân tại đây.

Điều mà một nam nhân không thể chịu đựng chính là tình hình này đây.

Trần Gia Lân từ từ lướt tới chỗ cách hai người còn khoảng ba trượng rồi dừng lại, hình như họ đang chìm đắm trong hoàn cảnh mơ mộng, cả hai người chẳng hề phát giác có người lạ đến gần, vẫn cứ vui cười trò chuyện tiếp.

Quan Lạc Hiệp Thiếu nói:

- Đào cô nương, chúng ta vào chính đề cho rồi, nàng có bằng lòng sống trăm năm với ta chăng?

Võ Lâm Tiên Cơ nói giọng yêu kiều:

- Có cần thiết ta lập lại nữa sao? Ta chỉ biết tuân lệnh của mẫu thân mà thôi.

Trần Gia Lân giận dữ gầm hét một tiếng:

- Đồ hạ tiện!

Nghe thấy tiếng gầm thét cả hai người giật mình nhìn ra sau thất thanh kêu lên một tiếng:

- Ngư Lang!

Hai mắt của Ngư Lang tràn đầy sát khí nhìn chăm chăm vào gương mặt hoảng hốt của Võ Lâm Tiên Cơ, toàn thân chàng cứ run rẩy không dừng một hồi thật lâu hăn mới thốt ra một câu nói:

- Không ngờ ngươi là một nữ nhân như thế!

Gương mặt hoảng hốt của Võ Lâm Tiên Cơ liền lộ ra nét căm phẫn, hốt hải nói:

- Ngư Lang, ngươi lấy tư cách gì lại thốt ra lời nói như vậy được chứ.

Trần Gia Lân thoát nghe nói như thế chẳng khác gì thêm dầu vào lửa, đến nước này mà nàng vẫn chưa chịu hồi đầu, dù một nữ nhân tuyệt tình đến đâu đi nữa cũng không thể có thái độ như vậy, huống chi không phải hăn phụ nàng...

Quan Lạc Hiệp Thiếu cất giọng lạnh lùng nói:

- Này Trần Gia Lân, ngươi không phải mắc bệnh tâm thần chứ?

Trần Gia Lân đẩy nón rơm ra sau, trợn mắt nhìn Quan Lạc Hiệp Thiếu nói:

- Này Phương Nhất Cung, thủ đoạn ngươi bỉ ổi hết sức. Vừa rồi ta và ngươi động thủ tại bờ suối nơi hậu viện Phổ Độ am, thủ hạ ngươi nấp trong bóng tối phóng ám khí, xem bề ngoài thì ám toán ngươi, nhưng thực ra khiến ta phân tâm tạo cho ngươi có một cơ hội đột

kích ta. Quả thực Vô Cực thần chưởng gia truyền của ngươi cũng lợi hại gớm, tiếc rằng chưa đủ sức lấy mạng sống của ta. Hôm nay thủ hạ của ngươi không biểu diễn trò đó nữa chứ?

Dù Quan Lạc Hiệp Thiếu có trầm tĩnh đến đâu đi nữa, cũng bất giác thẹn đỏ cả mặt, nhưng y vẫn cứng đầu nói:

- Họ Trần kia, ngươi nói những lời này để che giấu cái xấu của mình chăng?

Trần Gia Lân bĩu môi kêu hừ một tiếng nói:

- Phương Nhất Cung, quả thực ngươi chẳng biết xấu hổ là thứ gì cả, ta chẳng tranh luận với ngươi làm gì nữa, bây giờ ngươi chuẩn bị bảo vệ mạng sống đi. Nói cho ngươi được rõ, hôm nay ta quyết phải giết ngươi!

Hắn thốt ra hai chữ giết ngươi đặc biệt trầm nặng, khiến người nghe thấy phải rùng mình rợn tóc gáy.

Quan Lạc Hiệp Thiếu đưa mắt nhìn Võ Lâm Tiên Cơ một cái, trong lòng lấy làm lo sợ hết sức. Y tự biết mình không phải là đối thủ của Ngư Lang, thế nhưng đứng trước mặt mỹ nhân, y không thể tỏ ra nhu nhược. Thế rồi y miễn cưỡng cười một tiếng, đánh bạo nói:

- Nay Ngư Lang, bốn nhân luôn luôn chẳng ưa việc giết người đổ máu, ngươi chớ ngạo nghễ quá thế làm gì?

Trần Gia Lân dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng nói:

- Chớ nói lời hoa mỹ làm gì, ngươi chẳng ưa việc giết người đổ máu, nhưng lại thích sử dụng những âm mưu thủ đoạn bỉ ổi, có phải vậy không? Nếu ngươi sợ chết thì dễ dàng thôi, hãy buông kiếm xuống nhận thua thì hôm nay Ngư Lang ta sẽ tha cho ngươi một phen.

Quan Lạc Hiệp Thiếu là một nhân vật rất có tiếng tăm ở Trung Nguyên võ lâm này, chẳng ai mà không nghe nói đến danh vọng của y, lời nói này đối với y là một đại sỉ nhục. Có lẽ ngoại trừ Trần Gia Lân, ngoài ra không còn một ai dám nói chuyện như thế với y nữa, mặt mày của y co rút lia lịa, nhưng vẫn giả đồ làm ra vẻ rất có phong độ nói:

- Cũng được, hôm nay bản nhân sẽ dạy cho ngươi một bài học, kéo sau này ngươi cứ theo quấy nhiễu Đào cô nương mãi!

Trần Gia Lân giận đến đổi phải bật cười nói:

- Phương Nhất Cung, phí lời vô ích, hãy rút kiếm ra nào!

Dứt lời, hắn đảo mắt nhìn sang hướng Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Hôm nay người chó hòng lên lút bỏ đi như lần trước nữa, ta giết chết người xong sau đó mới đến Biệt Trang kết toán nữa!

Nói xong, hắn lượn mình lướt tới trước.

Võ Lâm Tiên Cơ bất giác lùi lại phía sau hai bước, mấp máy môi muốn nói lại thôi.

Trần Gia Lân từ từ rút thanh kiếm ra, sau đó nghiêng nghiêng đưa về phía trước.

Quan Lạc Hiệp Thiếu cũng rút kiếm khỏi bao, chọn lấy một vị trí đứng.

Tức thì bầu không khí tại khu rừng liễu tràn đầy sát khí.

Trần Gia Lân không muốn làm mất thời giờ nữa, gầm hét một tiếng, vận khởi mười thành công lực tấn công ra một kiếm ngay.

Hai binh khí chạm vào nhau kêu keng keng một tiếng chát tai, tức thì Quan Lạc Hiệp Thiếu té lùi ra sau ba bước liền, mặt mày đại biến sắc.

Trần Gia Lân tiếp tục tiến lên, vận khởi mười hai thành công lực tấn công ra một kiếm nữa.

Ánh kiếm thấp thoáng một cái, kể đó là một tiếng kêu hự, Quan Lạc Hiệp Thiếu loạng choạng hạ kiếm té lùi ra sau bảy, tám bước, vai trái rướm máu luôn.

Trần Gia Lân lượn mình lướt tới y như một con hổ điên, vùng kiếm đâm tới...

Võ Lâm Tiên Cơ cả kinh thất sắc, gầm hét một tiếng:

- Hãy dừng tay lại!

Trần Gia Lân bất giác thu kiếm lùi ra sau một bước, quay người qua nói:

- Thế nào, giết chết gã người đau lòng chứ gì?

Võ Lâm Tiên Cơ nghiêng rằng, nói giọng xúc động:

- Cho y rời khỏi đây, hai chúng ta sẽ nói chuyện cho ra lẽ xem nào!

Trần Gia Lân giận dữ la hét nói:

- Người xin tội cho gã chẳng?

Võ Lâm Tiên Cơ trầm giọng nói:

- Hai bên chẳng có thâm thù đại oán, hà tất phải giết người đổ máu, đến đối thù oán phải kéo dài mãi...

Mặc dù Trần Gia Lân đang ở trong cơn vô cùng căm phẫn, nhưng bản tính hẩn vốn là hiền hậu, thế rồi hẩn ngoái cổ nhìn Quan Lạc Hiệp Thiếu nói:

- Được, ta tha ngươi lần này, nhưng không có lần thứ hai, ngươi tự lượng sức đi, bây giờ ngươi cứ việc rời khỏi đây!

Quan Lạc Hiệp Thiếu vừa xấu hổ vừa căm phẫn, nhất là đứng trước mặt mỹ nhân, quả thực mặt mũi của y còn gì nữa, thế nhưng y biết rằng chỉ còn con đường rời khỏi đây, nếu cứng đầu lưu lại chỉ tổ chuốc khổ vào thân. Dù gì thì nghề của mình thua kém hẩn, một người mưu trí trầm tĩnh, lâm vào hoàn cảnh này cũng phải chịu lép vế, thế rồi gã nghiêng rặng kêu ken kết nói:

- Ngươi Lang, chúng ta hẹn dịp sau gặp lại!

Trần Gia Lân lạnh lùng đặng hắng một tiếng nói:

- Tại hạ sẵn sàng hầu giáo!

Quan Lạc Hiệp Thiếu đưa mắt chăm chăm nhìn Võ Lâm Tiên Cơ một cái, sau đó quay người loạng choạng rời khỏi đây ngay.

Trần Gia Lân đối diện với Võ Lâm Tiên Cơ, nói giọng xúc động:

- Bây giờ nàng bắt đầu nói đi!

Võ Lâm Tiên Cơ cố trấn tĩnh tinh thần lại, nói:

- Nay Ngươi Lang, ngươi đối phó ta như thế có nghĩa là sao?

Trần Gia Lân nghiêng rặng nói:

- Ngươi phải am hiểu hơn ai hết!

Võ Lâm Tiên Cơ lắc đầu nói:

- Ta chẳng hiểu chút nào cả!

Sát khí trong lòng Trần Gia Lân lại bốc lên ùng ùng lần nữa, giận dữ gầm hét nói:

- Ngươi nhất quyết buộc ta giết chết ngươi, thì ra cũng chẳng còn cách nào hơn...

Võ Lâm Tiên Cơ trông thấy ánh mắt tràn đầy sát khí đáng sợ của hẩn, bất giác giật mình kinh hãi lùi ra phía sau một bước nói:

- Ngươi Lang, ngươi cứ nói lý do tại sao phải giết ta xem nào?

Trần Gia Lân căm phẫn nói:

- Tại vì người tàn nhẫn quá thế, đồng thời lại mất nết!

Võ Lâm Tiên Cơ ngạc nhiên nói giọng hốt hãi:

- Trước kia chúng ta chưa từng gặp mặt bao giờ, hai chữ tàn nhẫn này giải thích thế nào đây?

Trần Gia Lân điên cuồng gầm rống nói:

- Đào Ngọc Phương, người dám trả lời như thế nữa sao?

Cặp mắt của Võ Lâm Tiên Cơ bỗng trợn to ra, nói giọng xúc động:

- Người vừa nói gì thế?

Trần Gia Lân nghiến răng nói:

- Ta nói người có trái tim như sắt thép, thà chết cũng không chịu hồi đầu!

Võ Lâm Tiên Cơ nói với giọng run run:

- Lúc này... người gọi ta là Đào Ngọc Phương?

Trần Gia Lân vào trạng thái điên cuồng, nên hẳn chẳng để ý đến lời nói của đối phương, buột miệng nói:

- Người không gọi là Đào Ngọc Phương, chứ người tên là gì nữa?

Võ Lâm Tiên Cơ thở phào một cái nói:

- Ta vốn không phải tên là Đào Ngọc Phương!

Nàng vừa nói vừa trợn to hai mắt, nói tiếp:

- Người đang tìm Đào Ngọc Phương đó ư?

- o O o -